

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ ὡς θάσιμος ἡ ὑπόκρισιν ἔφεσις νὰ μεταρρυθμισθῇ καὶ ἐξαφαισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ ἐν μέρει μόνον δεκτὴ ἡ τῆς ἐφεσεβλήτου ἀγωγὴ νὰ ἐπιδικασθῇ αὐτῇ τὸ ἥμισυ τῆς ἐκ δρ. 14 συντάξεως ἥτοι δρ. 7 κατὰ μῆνα καὶ τεῦτα μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 547 νόμου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 169 τοῦ 1903 διατάγματος, ἥτοι μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1903, ὅπερ ἀνέρχεται ἐν ὅλῳ εἰς δρ. 565,65 ἀπὸ δὲ τοῦ χρόνου τούτου καὶ ἐφεξῆς νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι δικαιοῦται λαμβάνειν δρ. 7 μηνιαίως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμοῦ 660 νόμου.

Ἄριθμ. 296 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ἰω. Σαουνάτσος

Ὀριστικὴ καὶ ἐκκλητέα ἡ ἀπόφασις ἡ τέμνουσα τὴν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς δίκην καὶ παραπέμπουσα τὴν προσεπικλήσιν εἰς ἄλλην συζήτησιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθμὸν 424 τοῦ 1907 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἐφ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν

ἀγωγὴν τῆς ἐκκαλοῦσης κατὰ τῆς ἐφεσεβλήτου Τραπεζίης Ἀθηνῶν ἦτο ὀριστικὴ ἐξ οὐδενὸς ὅρου ἐξαχρηθείσης τῆς ὀριστικότητος τῆς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς, ἐν δὲ δίκῃ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπεβάλλετο ὅρκος μετὰ συνεπειῶν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης πρωτοδικῶς προσεπικληθεῖσαν πτώχευσιν Ἀντ.

Μαρκουλάκη ἐν σχέσει πρὸς τὴν προσεπικλήσιν ἡ δόσις τοῦ ὅρκου τούτου ἀφώρρα τὴν ὀριστικότητά τῶν ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν προσεπικλήσιν καὶ μόνην, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν δι' ἣν τὸ Δικαστήριον ἀπερρίθη ὀριστικῶς, ἀπορρίψαν αὐτὴν καὶ ἀπεκδοθέν πᾶσης περαιτέρω ἐξουσίας, ὅπως ἐπανέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅτερ δίκῃ τῆς ἀγωγῆς ὑπεβλήθη εἰς τὴν κρίσιν του. Κατ' ἀκολουθίαν αὐτοῦ ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τὴν 1 Μαΐου 1907, καθ' ἣ συνομολογεῖται καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης, ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἤρξατο ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἢ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁκοδοσίας τῆς ἀφωρῆς μόνην τὴν προσεπικλήσιν καθ' ἣ προεξετέθη, ἀβασίμως δὲ διατείνεται τὸ ἐναντίον ἡ ἐκκαλοῦσα ἐπικαλουμένη τὸ ἄρθρον 576 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον, ἐν ἡ ἀπόφασις περιέχει διατάξεις ἐν μέρει μόνον ὀριστικὰς δὲν ἐπιτρέπεται ἔφεσις εἰμὴ μετὰ

τὴν ὀριστικὴν ἐκδίκασιν τοῦ ὑπολοίπου τῆς διαφορᾶς, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτε προφανῶς ἀπορᾷ διαφορὴν μεταξύ τῶν αὐτῶν διαοικῶν εἰσαχθεῖσαν διὰ τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅτε δὲν ἀπετρέπεται ἐρεῖσι, εἰκὴ μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐκδίκασιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐναγομένη οὐδεμίαν εἶχε θέσιν εἰς τὸν ὑπολειπόμενον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δικαστικὸν ἀγῶνα ὡς πρὸς τὴν προσεπικλήθειν, ἀφορῶσαν τὴν ἐναγούσαν καὶ τὴν προσεπικληθεῖσαν ἀντίδικον τῆς, οὐδὲ ἐκωλύετο τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφασθῇ ὀριστικῶς ὡς πρὸς τινὰς τῶν ὁμοδικῶν καὶ ἄλλων ἀνὰ βάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὡς πρὸς ἄλλου, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐρεῖσι. Κατὰ τὰυτα ἀφ' οὗ ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀπορριπτὴ τὴν ἀγωγὴν ἐκαιοποιήθη τὴν 1. Μαΐου 1907 ἡ δὲ ἐρεῖσι, κατετέθη τὴν 29. Μαΐου 1907, ἥτοι μετὰ πάροδον τῆς τετακτομένης προθεσμίας, δέον ἔσθαι ἀπορριθῇ αὕτη ὡς ἐκπρόθεσμος κατὰ τὴν περὶ τοῦτου θέσιν ἐνστάσιν τῆς ἐφεσθλήτου, καὶ ν' ἀκαδικαθῇ ἡ ἐκκαθάρσις εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῇ ἐφεσθλήτου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξηγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀπὸ 28. Μαΐου 1906 προσεπικλήσεως τῆς ἐκκαλοῦσης πτωχεύσεως Μουσταφᾶ Τσιτσάκη κατὰ τῆς πτωχεύσεως Ἀντ. Μαρκουλάκη, διὰ ταύτης ἐνασκέιται ἡ ἐκ τῆς ἐντολῆς ἀγωγὴ καὶ ἐπιδιώκεται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ πτωχεύσαντος ἐντολοδόχου Ἀντ. Μαρκουλάκη εἰς ἀποζημιώσιν διὰ τὴν μὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτέλεσιν τῆς ἐν ἐντολῇ, ὅπως συνήψῃ τὸ ἐπὶ ἐνεχυρῶ δανείον μετὰ τῆς Τραπεζῆς, Ἀθηνῶν ἐπ' ὀνομασίᾳ τοῦ ἐντολέου Μουσταφᾶ Τσιτσάκη, ὃς ἐνέχεν δὲν ἐνομιμοποιήθῃ ἡ πτωχεύσις Τσιτσάκη εἰς τὴν κατὰ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν δίκην καὶ δὲν ᾔρουνθῃ καὶ ἐκτελεσθῇ τὸ εἰς χεῖρα τῆς Τραπεζῆς ὑπολοίπον ἐκ τῇ ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχυροῦ,

κατὰ συνέπειαν δὲν προκαταίεται οὐκ ἐπὶ διεκδικήσεως πράγματος συζυγμένου αὐτοῦ σίου εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ πτωχεύσαντος Ἀντ. Μαρκουλάκη καὶ ἀνήκοντος, τῷ Μουσταφᾶ Τσιτσάκη, οὐκ ἐπὶ ἀλλῇ, τινὶ τῶν περιπτώσεων περὶ τῶν ἀρθρῶν 280 καὶ ἐφεξῆς τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, οὐδὲ ἀπολύτως προνομίου τινὸς ἄλλου ἢ διὰ τῆς προσεπικλήσεως ἀκατομένης ἰσχύος ἀπέναντι τῶν λοιπῶν δανεισῶν τοῦ πτωχεύσαντος Ἀντωνίου Μαρκουλάκη. Ἀποδεικνυμένου δὲ τοῦ ἐπὶ ἐνεχυρῶ δανείου, ὅπως συνήψε μετὰ τῆς Τραπεζῆς, Ἀθηνῶν ὁ Ἀντώνιος Μαρκουλάκης ἀφ' οὗ καὶ πρὸς τὴν Μουσταφᾶ Τσιτσάκη, εἰς δι' ἀνῆκα καὶ τὸ εἰς ἐκέχυρον δανειὸν ἑλκτον, μέγαλον κατὰ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἐδαιοκαιοτοῦ ἡ πτωχεύσαντος Μουσταφᾶ Τσιτσάκη καὶ στραφῇ κατὰ τὴν διεκδικήσῃ τὸ εἰς χεῖρα αὐτῆς μετὰ τὴν ἐξοφλήσιν τοῦ δανείου ὑπολοίπον ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχυροῦ, ἐρ' ὅταν ἀπολύσῃ τὸν ἐνεχυρῶ δανειὸν, ἐρ' ὅταν πληρωθῇ εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Τραπεζῆς πρὸς τὸν πτωχεύσαντα Ἀ. Μ. συμφώνως, πρὸς τὸ ἄρθρον 281 τῆς 2 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, περὶ τοῦτου ὁμοῦ δὲν δύναται ν' ἀσχοληθῇ τὸ Δικαστήριον, λόγῳ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀπορριπτῆς τὴν ἀγωγὴν τῆς πτωχεύσεως Μουσταφᾶ Τσιτσάκη κατὰ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου. Κατὰ τὰυτα τῆς προσεπικλήσεως ἐκούτῃ, περιεχόμενον ὅσον προσετέθη, δὲν ἐπιδιώκεται ἡ ἰσχύς αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἀπορριπτῶν ἢ τῶν προσεπικληθούμεν πτωχεύσεως Ἀντ. Μαρκουλάκη εἰς τὴν προνομικὴν εἰς ἀκέραιον πληρωμὴν τοῦ ἐπιδιέκκοθέμενος ποσῶ καὶ ὁρθῶς δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὅψε ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου Δικαστηρίου ἡ τοιαύτη ἀνταρτία ἀπορριπτῆς δὲ τὸ εἰς ἐναγὴν ἀκέραιον πληρωμὴν ἰσχύος τῆς προσεπικλήσεως.

Ἄρθρον 299 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Πέτρος Ταταράκης.

Οικοδομήσις ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους. Συνέπεται αὐτῆς κατὰ τὸν Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 906 § 2 τοῦ Ὁθωμ. Κώδικος τοῦ ἰσχύοντος ἐν Κρήτῃ καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐφεσίβλητος ἀνήγειρε τὴν ἐπίδικον οἰκοδομὴν δι' ἣν ζητεῖ ἀποζημιώσιν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς του, ὁ ἐπὶ ἀλλοτρίου γηπέδου ἐγείρας οἰκοδομὴν ἄνευ διακρίσεως τῆς καλῆς ἢ κακῆς πίστεως αὐτοῦ καὶ εἴτε διατελῇ ἢ μὴ κάτοχος αὐτῆς, δικαιούται νὰ πληρωθῇ τὴν ἀξίαν αὐτῆς ὡς ἀποσπαστέας, ἐὰν ἡ ἀφαίρεσις τῆς οἰκοδομῆς κρίνεται μόνον ἐπιζήμιος εἰς τὴν γῆν, τὸ ἐπιζήμιον δὲ ἢ μὴ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς οἰκοδομῆς ἐπαφίεται εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ δικάζοντος τὴν ὑπόθεσιν δικαστηρίου, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἱπilogὴν τοῦ κυρίου τοῦ ἐδάφους, καθ' ἣν ἔννοιαν ἀποδίδει εἰς τὴν διάταξιν ταύτην τὸ Δικαστήριον, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα εἰσὶ τὰ ἐναντία περὶ τούτων παράπονα τῆς ἐκκαλοῦσης τὰ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς της καὶ τῶν ἐγγράφων αὐτῆς προτάσεων διατυπούμενα καὶ υποβαλλόμενα, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ γράμματος τῆς διατάξεως ταύτης αὐδύναται ὁ ὑποστὰς τὸν σφετερισμὸν νὰ καταλάβῃ αὐτὸ πληρώρων τὴν ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς ἀποσπαστέας συνάγεται μᾶλλον ὅτι οἱ συντάχται τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος δι' αὐτῆς ἐνόησαν νὰ χορηγήσωσι τῷ ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους οἰκοδομήσαντι δικαίωμα παρακατασχέσεως τῆς οἰκοδομῆς μέχρις ἀποζημιώσεως διὰ πληρωμῆς τῆς ἀξίας αὐτῆς ὡς ἀποσπαστέας, καὶ τοῦτο τότε μόνον ἐὰν οὗτος ἐτύγχανε κάτοχος τῆς οἰκοδομῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸν μὴ κάτοχον αὐτῆς, ἀκολουθήσαντες ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς προσαυξήσεως δι' ἐνοικοδομήσεως ἢ φυτεύσεως δι' ἰδίας ὕλης ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους, τὴν διά-

ταξιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, καθ' ἣν μάλιστα μόνον τῷ καλῇ πίστει ἐνοικοδομήσαντι καὶ κατόχῳ παρέχεται δικαίωμα παρακατασχέσεως μέχρις ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τῷ μὴ κατόχῳ, καὶ ἐπεκτείναντες ταύτην καὶ ὡς πρὸς τὸν κακῆς πίστεως νομέα, εἰς ὃν τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, δικαίωμα μόνον ἀφαιρέσεως (jus tollendi) παρέχει, οὐχὶ δὲ καὶ παρακατασχέσεως (ὅρα Καλλιγὰ § 15 γ'. ἐκδόσεως)· κατὰ ταῦτα δ' ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ὡς νόμῳ ἀστήρικτος, τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐφεσιβλήτου μὴ διατελοῦντος κατόχου πῆς οἰκοδομῆς δι' ἣν ζητεῖ ἀποζημιώσιν.

Ἐπειδὴ καθ' ἣν ἔννοιαν τὸ Δικαστήριον τοῦτο κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποδίδει εἰς τὴν β παράγραφον τοῦ ἄρθρου 906 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστικού Κώδικος οὐδεμία καθερύεται δικαστολὴ μεταξὺ τοῦ καλῇ πίστει ἢ κακῇ πίστει ἐνοικοδομήσαντος ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους, εἰς ἀμφοτέρω· δὲ τὰς περιπτώσεις μία καὶ ἡ αὐτὴ παρέχεται τῷ τε καλῇ καὶ τῷ κακῇ πίστει οἰκοδομήσαντι ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους ἀποζημιώσι, διὰ τὴν ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς ὡς ἀποσπαστέας, οὐκ ὀρθῶς ἐπομένως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον 1) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1930 τοῦ 1904 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του διέταξεν ἀποδείξει περὶ τοῦ ἂν ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἐφεσίβλητος καλῇ πίστει ἐνοικοδόμησεν τὴν ἐπίδικον οἰκοδομὴν καὶ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως ταύτης οὐκ ὀρθῶς κατὰ προφανῇ παρερμηνείαν τοῦ ἄρθρου 906 § 2 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος διέταξε τὴν ἐπίδικον οἰκοδομὴν ἐνεργηθεῖσαν καλῇ μὲν πίστει μέχρις ὕψους 4 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, κακῇ δὲ πίστει ἀπὸ τοῦ ὕψους τούτου μέχρις ἀποπερατώσεως αὐτῆς, καὶ παρὰ νόμῳ διερχθὲν ὅτι διὰ μὲν τὸ καλῇ πίστει ἀνεγερθὲν μέρος τῆς οἰκοδομῆς ὀφείλεται ἀποζημιῶσι διὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς ὡς ἐγχειρμένης (ἐν τῇ τοιαύτῃ τοῦ νόμου διατάξει οὐδαμῶς εὔρηται) διὰ δὲ τὸ καλῇ πίστει ἀνεγερθὲν μέρος αὐτῆς ὀφείλεται ἀπο-

ζημίωσι; διὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς ὡς ἀποσπαστέας, οὐκ ὀρθῶς ἐπίσης 2) σχετικὴν καὶ ἀνάλογον διέταξιν πραγματογνωμοσύνην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 140 τοῦ 1906 ἐτέρας, προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του ἐπὶ τῇ βάσει μὲν τῶν ἁρθρῶν 882 καὶ 883 διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ καλῆ πίστει ἀναγεθέντος μέρους τῆς οἰκοδομῆς, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ ἀρθρου 906 § 2 καὶ 884 καὶ 885 τοῦ ὅθωμ. Ἀστικοῦ Κώδικος διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ κακῆ πίστει ἀναγεθέντος ὑπολοίπου τῆς ἐπιδόκου οἰκοδομῆς, ἐν ᾧ κατὰ νόμον ἔδει νὰ διατάξῃ πραγματογνωμοσύνην διὰ τὴν ἀξίαν τῆς ὅλης οἰκοδομῆς ὡς ἀποσπαστέας συνωδῶταῖς διατάξεσι τοῦ ἁρθρου 884, 885 καὶ 906 ἐδ. 2 τοῦ ὅθωμ. Ἀστ. Κώδικος, καὶ οὐκ ὀρθῶς 3) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1333 τοῦ 1906 ἐτέρας ἀποφάσεώς του μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης ταύτης ἐπέβα' λεν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀλυσιτελῇ περὶ τοῦ μὴ ἀληθοῦς τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐφesiβλήτου, ὅτι ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔργου ἡγεῖρον οἱ ἐναγόμενοι ἀγωγὴν καὶ ἐξήτουν νὰ παύσῃ ἡ ἐγκαλούμενη τοῦ ἔργου καὶ τέλος 4) οὐκ ὀρθῶς ἐπίσης ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς ταύτης πραγματογνωμοσύνης τῆς κατὰ προφανῆ παράβασιν τοῦ νόμου διεξαγωγῆς; στηρίχθην τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 729 τοῦ 1907 ἐκκαλουμένην ὁριστικὴν ἀπόφασιν του, δι' ἧς ἐδέξατο τὴν ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1904 ἀγωγὴν τοῦ ἐφesiβλήτου κατὰ τῆς ἐκκαλούσης καὶ ἐναγομένης, ὑπογρεῶσαν αὐτὴν νὰ πληρώσῃ τῷ ἐφesiβλήτῳ δρ. 162 καὶ τὰ ἐξόδα τῆς δίκης δρ. 60. κατὰ ταῦτα δὲ θέσιμα ἀποδεικνύονται τὰ κατὰ τῶν ἐκκαλουμένων πορίσεων παράπονα τῆς ἐκκαλούσης, δεκτὴ δὲ ἡ προκειμένη ἐφesis καὶ ἀκυρωτέα καὶ ἐξαχνιστέα αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐπιζήμιον ἢ μὴ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς οἰκοδομῆς ἀρίσκει, καθ' ἃ ἀνωτέρω εἴρηται, εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ δι-

καστοῦ, τὸ δικαστήριον δὲ τοῦτο λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν διεξαχθεῖσαν πραγματογνωμοσύνην περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἐνεργηθείσης οἰκοδομῆς καὶ τὸν τόπον ἐφ' οὗ αὕτη ἀνηγέρθη κρίνει, ἐπιζημίαν τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῆς εἰς τὴν γῆν ἐφ' ἧς ἡγέρθη.

Ἄριθ. 300 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου

Κατάσχισις εἰς χεῖρας τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς τῶν ἀποζημιώσεων διὰ χρεὴ μετὰ τὸ 1899 ἄκυρος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων διεθνῆς Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 3) 16 Μαΐου 1904 δηλώσεως τῆς κατὰ χωρισθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 28 τ. Γ'. φύλλῳ τοῦ 1904 τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὥρισεν ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ κατάσχισις τοῦ ὀριζομένου ὑπ' αὐτῆς χρηματικοῦ ποσοῦ εἰς τοὺς παθόντας, λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν καταστροφῶν τῶν ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ 1896 καὶ 1897 διὰ χρεὴ ὀφειλόμενα ὑπὸ τῶν παθόντων μετὰ τὸ ἔτος 1899, οὐκ ὀρθῶς ἡ δευτέρα τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 620 τοῦ 1907 ἐπεκύρωσε τὴν εἰς χεῖρας τῆς ἀνησθείσης ἐπιτροπῆς ὡς τρίτη ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐφesiβλήτου κατὰ χρεῖσιν διὰ τὸ ποσὸν ὅπερ αὕτη ὥρισεν, ὅπως λάβῃ λόγῳ ἀποζημιώσεως ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος διὰ τὰ ζημίαις ἃς ὑπέστη ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ ἐπαναστάσεων τοῦ 1896-1897, διότι ἡ μὲν μνησθεῖσα ἀπόφασις τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς, ληφθεῖσα κατόπιν ρητῶν ὁδηγιῶν τῶν προστακτικῶν Δυνάμεων τῆς Νήσου ταύτης πρὸς τοὺς οἰκείους ἀντιπροσώπου, των καὶ τούτων τῶν Δυνάμεων ἐμφανίζουσα τὴν θέλησιν πρὸς κλονίσιν οὕτω τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἦτοι τοῦ ποσοῦ τοῦ χορηγηθησομένου τοῖς παθούσι, εἶναι σεβαστὴ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ δεσμευὴ αὐτὸ, τὸ δὲ χρεός

δι' ἣ ἐπεβλήθη ἡ κατάσχεσις εἶνε μεταγενέστερον τοῦ ἔτου 1899 ὡς προδήλως ἐμφανίζεται ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ συμβολαίου, ὅθεν μεταρρυθμιατέα ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις 620 τοῦ 1897, καθ' ὁλοκληρίαν ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸ μέρος δι' ὅπερ ζητεῖται ἡ ἐπικυρώσις τῆς ἐπιβληθείσης κατασχέσεως εἰς γείρας τῆς τρίτης Διεθνούς Ἐπιτροπῆς. Εἰ καὶ ἡ δυνάτοισι ἀποδείξουσιν, ὅτι, ἀπὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπιτρέπεται τὴν συντηρητικὴν κατάρχεσιν εἰς γείρας παντὸς τοῦτου, ὁρθῶς ἐν προκειμένῳ ἐπικυρώθη ἡ κατάσχεσις ἡ μνησθεῖσα ἡ εἰς γείρας τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐνίγνοντος, διὰ νὰ θεωρηθῇ δὲ ἄκυρος ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ νόμος ἀπαγορεύων τὴν κατάσχεσιν ταύτην.

Ἀριθ. 301 τοῦ 1907

Ἐισηγητής. Ἀρ. Ἀλεξάνδρου

Ἀπαράδεκτος ἔφεσις, μὴ κατατεθείσης μετὰ τῆς συζητήσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ οὐτε κατατέθη σὺν τῇ ἔφεσει οὐτε ἤδη κατὰ τὴν ἐκ ἀχροατηρίου πρῶτον συζητησὶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου προάγεται ἀντίγραφον τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως 1259 τοῦ 1907 τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων κατὰ τὸ ἄρθρον 593 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1903 ἐὰν 2 ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἔφεσις, δέον ν' ἀπαρριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἀριθ. 304 τοῦ 1907

Ἐισηγητής Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος

ὑποχρεώσεις ἐκτελεστοῦ διαιτήτης ὡς πρὸς τὰ κληροδοτήματα.

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν κρατοῦσαν ἀδελφὴν ἐκτελέσεως διαιτήτης μὴ εὐθυμέμενος ἀρσενικῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κληροδοτημάτων τὰ ἄρδια βαρύνουσι σὺν

κληρονόμον, ὅστις καὶ μόνος ἐν τῷ αὐτῇ ιδιότητι ἀρτίζει νὰ ἐκτελέσῃ ταῦτα, δεῖ δύναιται νὰ ἐναγθῇ ὑπὸ τῶν κληροδοτῶν (ὡς Κρυστάλλη 2485 Demolombe No 9) ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου θανάτου εἶχε καὶ τὸ ὅτι ὁ ἀποδιώσας καὶ πρὸς τὴν ἐκκαλούντων κληρονομηθεὶς Παρθένιος Κελαϊδῆς, διορισθεὶς ἐκτελεστής τῆς διαθήκης τῆς ἐν Λιβόρνιῳ τῆς Ἰταλίας ἀρσενικῆς Λουκίας Κροβάτσκη γυναικὸς Σπυρ. Ζυμπελίου, κατέλαβε καὶ οὐκ ἐκτελέσας ἀπὸ τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1891 ἀπαῖσιν τὴν μεγάλην αὐτῆς περιουσίαν καὶ τὸ ἐκ δρ. 12000 κληροδοτήμα, ὅπερ κατέλιπε τῷ ἤδη ἐφεσιβλήτῳ ἡ διαθετῇ, ἐκ τοῦ ἡμετέρου κατὰ τὸ ἔτος 1891 πρὸς τὸ 1892 ἐμμετρησεν αὐτῷ ὁ εἰρημένος Παρθένιος Κελαϊδῆς μόνον δρ. 3970 ἐκτελέσας οὕτω ἐν μέρει τὴν διατάξιν τῆς διαθήκης, ὅπου ἀφορᾷ τὸ ἐν λόγῳ κληροδοτήμα, ἡ δέξις δ' αὕτη τῆς ἀγωγῆς ἀπαδείκνυται ἀπὸ τοῦ προσχνομένου καὶ ὑπὸ τῶν νῦν ἐκκαλούντων ἀναγνωρίζομενου λογαριασμοῦ τοῦ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κρήτης ὡς κληρονόμος τῆς διαθετιδῶς ὑπὸ τοῦ Παρθενίου Κελαϊδῆ ὑποβληθέντος λογαριασμοῦ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 17 Ὀκτωβρίου 1900, ἐν ᾧ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐκ δρ. 12000 κληροδοτήμα ὡς εἰσπραχθέν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκτελεστοῦ Παρθενίου Κελαϊδῆ καὶ β) ἐκ τῆς οὐλολογίας τῶν νῦν ἐκκαλούντων, οὔτινες κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου συζητησὶν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ρητῶς ἐδήλωσαν ἀπὸ κοινοῦ ὅτι ἀναγνωρίζουσι τὸ μάλ्लηθες τοῦ προανησθέντος λογαριασμοῦ τοῦ εἰς τὸν Σεβασμιότατον Μητροπολίτην Κρήτης ὑπὸ τοῦ Παρθενίου Κελαϊδῆ ὑποβληθέντος, καὶ κατὰ τὴν αὐτοῦ συζητησὶν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐν ἀντιφάσει κατεθέμενος, καὶ ὅτι ἐπαμένους ἀναγνωρίζουσι κατὰ τὸ μέρος τοῦτα βάσειμον

τὴν ἀγωγὴν, κατ' ἀκολουθίαν πάντα τὰ
σχετικὰ πράγματα τῶν ἐκκαλούντων ἐξε-
λέγχονται ἀνυπόστατα.

Ἀριθμ. 303 τοῦ 1907.

Εισηγητὴς Ἰωάν. Σαουνάτσος.

Παραίτησις ἀπὸ ἐκκρεμῆς δίκης γίνεται μο-
νομερῶς, ὑποχρεωμένου εἰς τὰς δικαστικὰς θα-
πάνας τοῦ παραιτουμένου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 376 (1906)
πληρεξουσίου, παρέχοντο εἰς τὸν πληρε-
ξούσιον τῆς ἐναγομένης καὶ νυν ἐφεσθλή-
νοτος τοιοῦτον ἐπὶ λέξει ἀνὰ παραιτεῖται
κατὰ τὴν ἐκκαλόντα προκύπτει ὅτι ὁ παραι-
τεῖται ἐκκαλόντος ἐκείνητος τὴν κατὰ τὸ ἄρ-
θρον 449 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀ-
παραιτηθῆ τῆς ἐπιδίκου ἀλλοτρίως, κατ' ἀκο-
λουθίαν τοῦ ἐναγομένου καὶ νυν
ἐκκαλούντος ἰσχυρισμὸς καὶ τὸ σχετικὸν
ἐν τῇ ἐφέσει παράπονον αὐτοῦ ἐλέγχονται
ἀπορριπτεῖται ὡς μὴ βάσιμα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 449 τῆς Πολ.

Δικονομίας, πᾶς διὰ δικό: ἔχει τὸ δικαίω-
μα τοῦ παραιτεῖσθαι τῆς ἀγωγῆς του καὶ

ἐπὶ τῇ ἐκκαλόντι ὀφείλει, μὴ ἀπαραιτημένην
ὅταν ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀντιδικουμένου, ὑπο-
χρεωθῇ τὸ ἀπὸ μόνον ὁ παραιτούμενος ἀπὸ τῆς
ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ὡς ὅταν
ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας
ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐπιδίκου τοῦ, ἀδοσίμως δὲ διατείνεται τὸ ἐ-
ναντίον ὁ ἐκκαλὼν ἐναγομένος, οὕτως τὸ
σχετικὸν παράπονον ἐλέγχεται μὴ βάσιμον
καὶ ἀπορριπτεῖται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 ἐδ. 2 τοῦ
περὶ ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων νόμου, ἡ
πρόσθετος, δικηγορική ἀμοιβὴ δὲν ὀφείλε-
ται, ὅταν πρό πάσης συζητήσεως, ἐγείνη
παραιτησις τῆς δίκης. Ἐπὶ τοῦ παροει-
μένου ἡ ἐναγομένη διὰ τῆς, ἀπὸ 7 Μαΐου
1907 δηλώσεως τῆς παρητήρη τῆς ἀγω-
γῆς τῆς πρό πάσης ἐπ' αὐτῇ συζητήσεως,
ἐπαυχάθυσα τὴν τοιαύτην παραιτήσιν
τῆς καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου κατὰ τὴν συνέ-
δρισιν τῆς 16 Μαΐου 1907 κατ' ἀν-
αλήθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου πρός συζητήσιν
τῆς ὡς εἰρηται παραιτηθείσῃ ἀγωγῇ τῆς,
ἐπομένῳ δὲν ὀφείλει πρόσθετον δικηγο-
ρικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὴν προσκετεθείσῃ
διατάξει τοῦ περὶ ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων
νόμου, καὶ ὅθως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις
δὲν ἐπαρτίκασε τοιαύτην, οὐδ' ἐθεώρησεν ὅτι
ἐγεννήθη ἐν τῇ περὶ τῆς δίκης δικαίωμα
τοῦ ἐναγομένου εἰς ἀπώλησιν τοιαύτης προσ-
θέτου ἀμοιβῆς ὥστε ὁ ἀποκαρτέστη τὴν πα-
ραιτήσιν λόγῳ τῆς προσβολῆς τοῦ τριτά-
του κακτοκλήτου ὁθέν δικαιοκρίτης τοῦ ἐ-
ναγομένου, τὸ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου παρά-
πονον ἐλέγχεται ἀβάσιμον καὶ ὡς τοιοῦτο
ἀπορριπτεῖται.

Ἀριθμ. 306 τοῦ 1907

Εισηγητὴς Κ. Παπαδάκης

Νομιμοποίησης ἀγωγῆς ἐπὶ Ἀνωνύμων Ἰα-
φισωμάτων. — Ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν μι-
σθώματος ὁ καρποθετὴς κτήμα. ἐκμισθωθὲν ὁ μὴ
νομίμως. — Παραγραφή ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ὑπ' ἀ-

ριθ. 434 ἐδικίου Νόμου περὶ Μουσουλ-

μακτικῆς Κοινοτήτος, αἱ ὑπὸ τῶν τῶς

Ἐκκαλόντων δικηγόρων ἐκκαλόμενοι ἐν ἰδίᾳ ὀφθαλμο-

περιστάσει, ἀπὸ τῆς ἐκκαλόντος ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἐκκαλόμενοι ἐκ τῶν ἐκκαλόντων ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας

ἴδιον νομικόν πρόσωπον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνωμόμη Ἀφιερώματα διοικούμενα καὶ ἐκπροσωπούμενα ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ Μουσουλμανικά Ὀρθόδοξα Ἰδρύματα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω μνημονευομένου. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν ὁρθῶς ἡγήσθη ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ὑπὸ τῶν Ἀνωμόμων ἀφιερωμάτων, μὴ ὑπάρχοντο, ἄλλου δικαιοῦτος, ἐπομένως, τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὑποβαλλόμενον παράπονον περὶ τοῦ ὅτι κακῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἐφεσίβλητος δὲν ἦ δύνάτο νὰ ἐγείρῃ τὴν κατ' αὐτῶν ἀγωγήν ἄνευ τῆς συμπτώσεως τοῦ Μουτεβελλῆ, ἐλέγχεται καὶ κρίνεται ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον τὸ ὑπὸ τῆς ἐναγούτης καὶ νῦν ἐφεσίβλητου Διευθύνσεως τῶν Ἀνωμόμων Ἀφιερωμάτων διαδεχθὲν Ἐδικεῖον ἐδικαιοῦτο ἐκ τῶν ἐν τῷ μισθωτηρίῳ ἐγγράφῳ ἀναφερομένων κτημάτων λαμβάνειν τὸ 1/4 ἐκ τῶν προσόδων τῶν εἰρημένων κτημάτων καὶ τούτου τὴν εἰσπραξὶν ἐπέδωκε διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἄνευ δὲ σημεΐας ἀποβαίνει ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγομένων καὶ νῦν ἐκκαλούντων, ὅτι τὸ ρηθὲν Ἐδικεῖον δὲν ἐδικαιοῦτο νομίμως νὰ ἐνοικιάζῃ ταῦτα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀρνοῦνται ὅτι ἐκκρῶθησαν τὰ μέσθια κτήματα, καὶ δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν παρεχώρησε πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐλευθέρην καὶ ἀκόλουτον χρῆσιν τῶν μισθωθέντων κτημάτων· ὁρθῶς ἐπομένως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐναγομένων καὶ νῦν ἐκκαλούντων περὶ τοῦ ὅτι τὸ τῶς Ἐδικεῖον δὲν εἶχε δικαίωμα ἀναμείξεως ἐπὶ τῶν εἰσπραξιμάτων τῶν ἐνοικισθέντων κτημάτων καὶ ὅτι ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν τὸ 1/4 ἐκ τῶν προσόδων αὐτῶν· ἐπομένως, τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὑποβαλλόμενον παράπονον ἐλέγχεται καὶ κρίνεται ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀβάσιμον κρίνεται καὶ τὸ παράπονον ὅτι κακῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐδέξατο ἐν μέρει μόνον τὸν περὶ παραγραφῆς ἰσχυρισμὸν τῶν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ δεχθῇ τοῦτον καθ' ὁλοκληρίαν ὡς βάσιμον, διότι ἀληθὺς μὲν ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 1660 τοῦ τῶς ἰσχύοντος ὁθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος παραγραφὴ ὑπολογίζεται κατὰ τὸ Σεληνιακὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν τοιοῦτον ὑπολογισμὸν μόνον διὰ τὴν τρίτην ὁσὺν τῆς ἐπιδικου ἀπαιτήσεως, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ πληρωθῇ τὴν 1 Φεβρουαρίου 1904, καθ' ἣν ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ Νέου Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶχε παρέλθει διάστημα πλήρους δεκαπενταετίας, πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι δόσεις, ὡς ἀναγράφονται ἐν τῇ ἀγωγῇ, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶχε μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1904 συμπληρωθῇ ἡ δεκαπενταετής παραγραφὴ ὑπὸ τῆς ἰσχύος τῆς περὶ παραγραφῆς διατάξεως τοῦ Νέου Ἀστικοῦ Κώδικος· ἀπαιτοῦντος πρὸς παραγραφὴν διάστημα χρόνου εἰκοσιν ἐτῶν, ὅπερ δὲν συμπληρώθη μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραστήτορος» τῆς Νέας Ἐρεῦνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσῃ εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκκίνησιν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον συμπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξιδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμίδου ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραστήτορος». Οὕτως οἱ ἐκχόντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτ. κρητικῶν Δικαστηρίων.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία